
Allmenntidens tid er nå!

KORRESPONDANSER

METTE BREKKE

St. Hanshaugen legesenter

SVEIN STEINERT

Skansen legekantor

I Tidsskriftet nr. 26/2000 har Magne Nylenna en redaksjonell artikkel med tittelen *Er allmenntidens tid forbi?* (1). Her gir han en poengtert beskrivelse av allmenntidens vanskelige stilling i dagens Norge – en beskrivelse det umiddelbart er lett å kjenne seg igjen i. Nylennas konklusjon er imidlertid forbløffende: Når nå ". . . verken politikerne, pasientene eller profesjonen selv tror på allmenntidens ideologi, må vi finne andre måter å organisere helsevesenet på" (1)!

Nylenna treffer blink med sin *beskrivelse*. Mange av oss har de siste årene følt at vi slåss mot vindmøller, og at jobben er blitt stadig tyngre. Vi har sett en rekke opplagte bidrag til dette: detaljkontroll fra Rikstrygdeverket, straffetiltak fra fylkeslege og helsetilsyn, stadig nye formalia å forholde seg til, travlere legevakter, økte krav fra alle kanter. De siste års usikkerhet om fastlegereformen har også vært en belastning.

Nylenna mener norske allmenntidere er blitt en gjeng med sytere og etterlyser positive innspill om fagets innhold. Han savner også promovering av allmenntidens som karrierevei for nye kolleger. Som fagutvalg i Aplf har vi de siste årene arbeidet nettopp med disse forhold (2) og også skrevet om dem i Tidsskriftet (3 – 5). På tross av den tretthetsfølelsen som har grepet fagets *utøvere*, er det nemlig ikke vanskelig å argumentere for allmenntidens *ideologi* eller for fagets *berettigelse* i dagens samfunn.

Vi er fullstendig uenige i Nylennas konklusjon om at allmenntidens er død og bør gravlegges. Dagens høyspesialiserte og kompliserte helsevesen har tvert imot et meget sterkt behov for generalisten (6). Men noe bør skje i norsk allmenntidens, og det må skje raskt. Nettopp i disse dager står vi foran en stor og nødvendig reform: Hver nordmann skal vite hvem som er hans eller hennes lege. Fastlegeordningen befester allmenntidens posisjon som en

hjørnestein i helsevesenet og innebærer en styrking av KOPF-prinsippet (det kontinuerlige, omfattende, personlige og forpliktende), som Nylenna mener er gått tapt. Vi opplever at vissheten om reformen allerede har ført til ny glød og optimisme, både hos eldre og yngre leger, og også hos turnusleger og studenter. Den har muligheter i seg til å bedre både tilbudet til pasientene og arbeidsvilkårene våre. Vi mener derfor at Nylenna og andre pessimister heldigvis tar feil, og at norsk allmenmedisin tvert imot går mot en ny vår.

På vegne av fagutvalget i Aplf

LITTERATUR

1. Nylenna M. Er allmenmedisinens tid forbi? Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 3110.
2. Fagutvalget i Aplf. Allmenmedisinens Hvem, Hva, Hvordan. Oslo: Den norske lægeforening, 1998.
3. Brekke M, Steinert S, Bakke HK. Krisetid er mulighetenes tid. Tidsskr Nor Lægeforen 1999; 119: 3722.
4. Brekke M, Eikaas A, Hilstad T, Leer J, Steinert S, Thorsen O et al. Utdanningsstillinger vil øke rekrutteringen til allmenmedisin Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 2322.
5. Brekke M, Steinert S. Fastlegeordningen. Det faglige innholdet i populasjonsansvaret må defineres. Tidsskr Nor Lægeforen 1999; 119: 3402.
6. Den norske lægeforening. En sammenhengende helsetjeneste. Oslo: Den norske lægeforening, 2000.

Publisert: 30. november 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.